

1 Aug. 1919.

No. 15.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Want voorwaar, dit geslacht zal niet geheel voorbijgaan totdat een huis voor den Heere zal gebouwd worden, en een woik op hetzelfde zal rusten, welke wolk zelfs de heerlijkheid des Heeren zal zijn, die het huis zal vervullen.

Leer en Verbonden.

KORT VERSLAG

der Vergadering, gehouden tijdens de Algemeene Jaarlijksche Conferentie, op Maandag 2 Juni, in den Tabernakel te Salt Lake City.

President Heber J. Grant opende precies om tien uur 's morgens de zeer druk bezochte vergadering. Als openingszang werd gezongen „Hoog op der bergen kruin!” terwijl na het gebed door een der aanwezige Ouderlingen een solo gezongen werd.

President Heber J. Grant las het volgende verslag voor, waarvan de gegevens verzameld waren van de jaarlijksche rapporten over het jaar 1918:

Statistieken. — Gedurende het jaar 1918 werden 14.761 personen gedoopt en 15.963 kinderen ingezegend. 5.752 sterfgevallen kwamen voor, welk aantal grooter was dan enig jaar te voren. Van dit aantal waren 1.054 het gevolg van influenza en 862 van longontsteking.

Militairisme. — Meer dan 20.000 leden der Kerk waren op het eind van het jaar in militairen dienst der Vereenigde Staten en der Geallieerden. Van dit aantal kwamen er 383 om het leven. Ons zoude toegestaan geworden zijn om 20 veldpredikers uit te zenden en wij maakten aanstalten om dit getal vol te maken, maar om zekere redenen, ons onbekend, werd ons alleen toegestaan er drie uit te zenden, van welke twee werkzaam waren aan het front in Frankrijk.

Priesterschap. — De wekelijksche priestervergaderingen in de wijken waren weer meer bezocht, doch er waren nog 9.078 personen, die het priesterschap dragen, welke gewillig waren om te werken, maar nog niet waren aangewezen om plichten te vervullen in ring of wijk.

Tienden. — Het bedrag aan tienden, dat gedurende het jaar 1918 betaald werd, was aanmerkelijk gestegen. Zeer weinig verlies werd

geleden, of het moest zijn door het niet vinden van een afzetgebied voor de groote aardappelooft van 1917.

Tempelwerk. — In de tempelen werden 175.525 doopen voor de dooden bediend en 78.001 zegeningen voor de levenden en de dooden. De Hawaiian-tempel is nu voor het gebruik gereed en kost ongeveer f 500.000—. De Cardston-tempel is bijna voltooid en zal, wanneer zij gereed is, ongeveer f 1.500.000.— kosten.

Financiën. — Onder de uitgaven, gemaakt uit de tienden- en andere Kerkfondsen, gedurende het jaar 1918, behooren de volgende:

Ter ondersteuning van waardige armen	f 698.110.75
Voor zendingswerk en het bouwen van vergaderlokalen en zendingshuizen in de zendingen en reisgeld voor terugkeerende zendelingen	- 864.405.77 ⁵
Voor het onderhouden en werken van het Kerkschoolsysteem, het oprichten van nieuwe schoolgebouwen inbegrepen	- 1.738.904.25
Voor het onderhoud en gebruiken der tempels te St.-George, Logan, Manti en Salt Lake City . . .	- 425.000.—
Voor den bouw en de inrichting van de Hawaiian en Cardston-tempelen	- 850.090.42 ⁵
Voor de oprichting van vergaderlokalen (hierbij zijn niet inbegrepen de gaven voor hetzelfde doel van de leden der betrokken wijken ontvangen).	- 621.916.90
Voor het onderhoud van ringen en wijken in al hunne verschillende werkkringen	- 1.315.007.27 ⁵

De aandacht werd gevestigd op het feit, dat het werk door de pioniers gedaan door het planten van boomen en het verfraaijen van woonhuizen, boerderijen, wijkvergaderlokalen, school- en andere gebouwen, langzamerhand veronachtzaamd wordt door de Heiligen der Laatste Dagen. Ons advies en onze raadgeving aan de leden is om meer boomen te planten, de beste soort voor elke plaatselijke gesteldheid en hen te laten groeien, waar de gelegenheid het maar toelaat.

President Grant las eenige uittreksels uit een toespraak, gehouden door J. M. Fulton op het „Golden Spike Jubilee” in Ogden op 10 Mei 11., waarin de spoorwegman zeer waardeerende woorden sprak over de pioniers van Utah voor hunne nijverheid, en tevens over hunne nazaten, die voortbouwden op het fundament, door de eerstgenoemden gelegd. Eveneens verwees hij naar een redevoering van hoofd-ingenieur Hood van de Southern Pacific, welke in denzelfden geest sprak, het volk van Utah waardeerende voor hunne goeden smaak bij het bouwen van woningen.

Ouderling DAVID O. MCKAY

zeide dat zijn gedachten bepaald waren bij het bouwen van het tehuis

en de geest van het tehuis. Hij herinnerde aan het gebod des Heeren dat Zijn volk de beginselen van het Evangelie aan hunne kinderen zouden onderwijzen, zoodat zij op achtjarige leeftijd gedoopt konden worden. Ouderling McKay zeide, dat groote veranderingen op aarde plaats hadden, sommige ten goede en sommige ten kwade. Oude gevestigde regeeringsvormen zijn omgeworpen om theorieën in praktijk te brengen, waarvan sommigen gevaarlijk en sommigen zelfs schandelijk zijn. De grondslagen der maatschappij, het tehuis en het familie-leven worden bedreigd, zeide Ouderling McKay. Hij las een paragraaf, geschreven door een geleerde op sociologisch gebied, waarin melding gemaakt werd van een neiging om het tehuis, de familie en de instelling van het huwelijk af te schaffen.

Heiligen der Laatste Dagen, zeide spreker, weet dat in het tehuis niets tijdelijk is, alles is eeuwig wat de verwantschap der familie en het huwelijksverbond betreft. Het tehuis is een gemeenschap in 't klein, en door het tehuis is de veiligheid van maatschappij en staat gewaarborgd. Al de organisaties der Kerk zijn er op aangewezen om de jeugd van Zion te helpen opvoeden, maar niet één van hen kan de opleiding en de invloed van het tehuis overtreffen.

Er zijn oorspronkelijke beginselen, waaraan de Heiligen der Laatste Dagen hunne aandacht zouden schenken. Eén er van is de eeuwige duur van het huwelijksverbond; en Ouderling McKay vermaande de jongelui om eerbaar te leven, opdat zij in het huis des Heeren zouden kunnen huwen. Het tweede, zeide spr., is de geest, welke tintelt in de Tien Geboden. Hij haalde aan „Eert uw vader en uw moeder,” en zeide dat dit woord „eert” in haar volle beteekenis — eerbied, gehoorzaamheid, liefde enz. — de grondslag was voor een gelukkig tehuis. Er zijn te veel „gij zult niet's” in de eerste vijf plastische jaren van het kind. Leer de kinderen dat er wetten en regelen in het tehuis zijn en toon hen het verkeerde van ongehoorzaamheid.

Een ander grondbeginsel in de verhouding van het tehuis is het onderling verkeer; ieder lid van de familie zou de andere leden moeten helpen en bijstaan. De spreker gaf een voorbeeld: Een jongeling wordt op zending geroepen en zijn zuster, die in betrekking is, zend hem geld om hem te helpen in zijn onkosten. Wanneer hij tehuis komt, bedankt hij haar en zegt dat hij haar veel verschuldigd is, en zij antwoordt: „niet één cent, ik ben meer dan betaald.” Elke theorie, welke het tehuis tracht te verwoesten en de staat de opvoeding van het kind wil opdragen, beroofd het kind van de liefde en de leeringen zijner ouders, en is valsch en schandelijk; laat de Heiligen der Laatste Dagen aan de gansche wereld de heiligheid van het tehuis prediken.

Ouderling McKay las van een handschrift van „Evangelieleer, woorden en leeringen van Joseph F. Smith” en zeide dat het tehuis

van wijlen President Joseph F. Smith een ideaal tehuis was en voegt er de bede aan toe dat de Heiligen zich koesteren zouden aan het voorbeeld van hun overleden leider.

Ouderling ANTHONY W. IVINS

was de volgende spreker, Hij las een tekst uit de Openbaringen van Johannes voor, welke zegt dat de eerste dingen zijn voorbijgegaan, en alle dingen nieuw gemaakt zijn.

Hij sprak over de tijd welke voorbijgegaan was sedert de Onafhankelijkheids-Verklaring, 137 jaar, en zeide dat de groote veranderingen, welke sinds dien tijd plaats hadden, gehoopt noch verwacht werden. Groot als de verwachtingen waren van de patriotten, die hun vrijheid bevochten en verkregen, konden zij toch niet droomen dat toekomstige gebeurtenissen zoo belangrijk zouden zijn als dit het geval is. In het bijzonder zijn de gebeurtenissen belangrijk voor de Heiligen der Laatste Dagen. Zij omvatten niet alleen de onderdrukking van koningschap en tirannie, maar openen tevens de weg voor de herstelling van het Evangelie en al de daarmee gepaard gaande gebeurtenissen.

De Kerk is aangevallen door vijanden van buiten en door verraders in eigen boezem, maar niettegenstaande dit bloeide zij en de doeleinden van den Almachtige worden vervuld. De Heiligen kwamen tezamen in algemeene conferentie om de zaken der Kerk te behandelen en te overwegen, wat, met de hulp des Heeren, het beste is om gedaan te worden. Zonder de Staat, zeide Ouderling Ivins, kan de Kerk niet vooruitgaan en zonder de leeringen van het Christendom, kunnen geen standhoudende wetten worden ingevoerd, zoodat in dit opzicht Kerk en Staat niet te scheiden zijn. Spreker wees op de moeilijke tijden, welke het volk heeft doorgemaakt sedert de laatste algemeene conferentie; hij herinnerde aan den grooten oorlog, welke in dien tijd de aarde verwoestte, de influenza-epidemie, en het verlies van den Kerkleider, de overleden President Joseph F. Smith. De Heere heeft echter een anderen leider verwekt om in deze nieuwe tijdkring Zijne zaken op aarde te besturen, want de wereld van 1919 is niet meer de wereld van 1918, zeide spr. Hij wees op de geweldige poging, door Amerika in het werk gesteld om den oorlog tot een einde te brengen, de reusachtige schaal waarop troepen werden afgericht en vervoerd en de ontombare verbazende moed van de Amerikaansche soldaten. De menschen zullen niet aarzelen om het beleid van President Woodrow Wilson te blameeren, maar het feit zal vermeld worden in de geschiedenis, dat Woodrow Wilson geplaatst is geweest voor de moeilijkste problemen, waarvoor waarschijnlijk ooit een mensch gesteld was, en dat hij hen met het meeste succes heeft opgelost; „en de Heere zij geprezen,” vervolgde Ouderling Ivins, „dat Woodrow Wilson de toestand zóó meester was, als hij getoond heeft te zijn.”

Doch wat heeft dit alles met de Kerk uit te staan? vraagt spreker. De Kerk en de Staat zijn beide een nieuw tijdperk ingetreden en als een van beiden in gevaar verkeert, kan de ander niet ontkomen. Ouderling Ivins verbeeld zich het gevaar reeds op den voorgrond te zien; zelfzucht is het groote element, dat gevaar brengt. De rijken verdrukken de armen en door zelfzuchtige regeeringen is altijd verwoesting gekomen in het verleden. „Waarom onze oogen gesloten voor de ondervinding?” vraagt hij.

Het invoeren van wetten is geen hoofdzaak, maar wel de uitoefening er van. Wat het land vandoede heeft is meer onzelfzuchtige staatslieden en wat minder staatslieden van beroep. De zelfzuchtige politicus en gulzige kapitalist, welke de armen verdrukt, de fabrieken sluit, wetgevende lichamen omkoopt en daardoor de zaden van onrust onder het volk zaait, is het grootste gevaar voor de maatschappij. Ouderling Ivins vermaant de Heiligen der Laatste Dagen om zelfzucht en gierigheid uit hun leven te verbannen en hun tijd en talenten te besteedden voor het welzijn van Kerk en Staat.

Ouderling MELVIN J. BALLARD

was de laatste spreker. Hij zeide te gelooven dat de gebeurtenissen, welke het noodzakelijk maakten om de algemeene conferentie van April tot nu toe uit te stellen, in overeenstemming waren met de doeleinden des Heeren. De Ouderlingen, zeide hij, hebben de waarschuwing tot de wereld te brengen, dat de oordeelen Gods over de aarde zullen worden uitgestort. De Ouderlingen hebben een verslag van hun gedrag, rein en schoon van de smetten van dit geslacht en zij zullen het rein en schoon houden door te verkondigen dat de Heere sprekende is tot de wereld en Zijne oordeelen uitstort door middel van oorlogen, pestilentiën en plagen. De menschen hebben getracht de oordeelen Gods aan toeval of samenloop van omstandigheden toe te schrijven, doch de groote rampen zijn niet meer of minder dan het in toorn spreken des Heeren, omdat de kinderen der menschen zich niet willen bekeeren. Ouderling Ballard zeide, dat de mensch niet zoo hecht bouwen kan, dat hij gevrijwaard is van de oordeelen Gods. Het groote stoomschip Titanic, dat in aanvaring kwam met een ijsberg, was verondersteld niet te kunnen zinken. Het was een goede en noodige les; niets kan ontkomen aan God's hand. De groote oorlog, de influenzaplaag en andere epidemiën, waartegen de wetenschap machteloos is, zijn de oordeelen des Heeren. Ouderling Ballard zeide, dat hij in zijn angst den Heere gevraagd had waarom zuigelingen, moeders, de onschuldigen zoowel als de schuldigen, zouden omkomen, en mij is ten antwoord gegeven, zeide spreker, dat de Heere de wereld tot bekeering roept, omdat de tijd nabij is, dat de Zaligmaker komen zal en de goddeloozen niet in Zijn tegenwoordigheid kunnen staan. Het moge geen influenza zijn,

maar toch de eene plaag na de andere zal komen, totdat de wereld ophoud goddeloos te zijn en zich bekeerd.

Waarom worden ook de Heiligen bezocht? Omdat, zeide Ouderling Ballard, de Heere hen kastijd voor hunne eigene graad van ongehoorzaamheid. En wanneer zij gekastijd zijn, bereid de Heere hen om als lichten voor de wereld te staan. Diegenen, welke de Heere van onder Zijn volk nam, hadden de kastijding persoonlijk niet vannoode, doch de Heere sprak door hen tot Zijn eigen volk. Ouderling Ballard drukte zijn dankbaarheid uit, dat diegenen welke weggenomen werden in de meeste gevallen bereid waren te gaan en velen in het leven gespaard werden, die de bekeering zoozeer vannoode hadden. Hij geloofd dat de wijsheid des Heeren in ieder geval gebleken is.

Ouderling Ballard zeide dat hij het een groot voorrecht achtte als Apostel een bijzondere getuige van den Heere Jezus Christus te kunnen zijn, doch hij gevoelde zijne zwakheid, maar met de hulp van den Heere en het geduld zijner broederen, wenscht hij voort te gaan om zijn ambt te vervullen op zulk eene wijze, die aangenaam zal zijn in de oogen des Heeren, zijne medewerkers en de leden der Kerk.

Hierna werd de vergadering op de gebruikelijke wijze gesloten.

LORENZO SNOW.

door JEAN.

„Zooals de mensch nu is, was God eenmaal.
Zooals God nu is, kan de mensch worden.”

't Was in het jaar 1836, toen de geest van onderzoek bezit nam van President Snow. Hij ging tot zekere Ouderling en vroeg om eene patriarchale zegening. Dit schijnt wat vreemd, omreden hij toen nog niet gedoopt was; doch het verlangen om een zegen te verkrijgen van een „Mormoonsch” Ouderling, brandde sterk in zijn hart. Dit verlangen werd ten volle bevredigd, en de zegening, hem gegeven, nam den vorm aan van profetie, want de Ouderling zeide: „Er is geen plaats zóó hoog, geen ambt zóó eervol, waarna gij niet zoudt kunnen streven.” Dit gezegde hield de gedachte van President Snow steeds bezig, en alleen door gebed kon hij zekerheid verkrijgen. In stilte ging hij naar de bosschen en daar kreeg hij een antwoord, dat zijn gemoed gedeeltelijk geruststelde. In dien tijd nog een zeer jong man zijnde en van godsdienstigen aanleg, waren er vier jaren noodig om hem voor te bereiden voor het visioen — waar de hierboven geplaatste zinspreuk mede in betrekking staat — dat hij ten huize van een vriend ontving, en dat op wonderlijke wijze het leven van dezen grooten en goeden man beïnvloedde. Iedere handeling van zijn later leven scheen gegrond te zijn op het beginsel van groei

en ontwikkeling des geestes, want zijn geestelijk leven bewoog zich altijd in opwaartsche richting. Zeer dikwijls wenschte hij, 't zij tehuis of in samenkomsten, de aandacht van zijne vrienden te bepalen bij een baby of jong kind, dat aanwezig was en wees dan op de mogelijke vooruitgang en de onbegrensde gelegenheden van den geest, die in het lichaam van het kind woonde en dan placht hij te zeggen: „Dit hulpelooze kleine wezentje zal over weinige jaren in staat zijn om te denken en te redeneeren en groote plannen te beramen. O, hoe wonderlijk is dit alles! Toch zien wij het iederen dag en zijn geestelijke ontwikkeling is wonderbaarlijk. Het is in sterfelijkheid slechts een paar weken oud, doch in de eindelooze eeuwigheden heeft het eeuwen van ondervinding doorgemaakt. Het lichaam is jong, doch de geest is oud en wanneer hij ontwikkeld, kan hij de ongeorganiseerde elementen tezamen roepen en een wereld vormen, zoo groot als deze.” Zoo waren zijn inzichten over het mysterische onderwerp, en zijn geschriften in later jaren bewezen de waarheid er van.

Op zekeren dag, toen hij de Brigham Young-school te Provo bezocht, werd hij ten eerste belangstellend, toen hij zag dat de kleine kinderen ballen maakten van aarde. Een van de ballen in zijn hand nemende, vestigde hij de aandacht op de wereld, waarin wij leven en zeide o.a.:

„Mogelijk is het dat een van deze kleine jongens nog wordt als God, zich in de ruimte begeeft en de bestaande elementen tezamen roept en een wereld vormt als woonplaats voor zijn eigen ontelbaar nageslacht.” Zulke gedachten werden door hem elken dag gekoesterd. Zijn ideeën schenen onuitputtelijk, wanneer hij tot anderen sprak over de ontwikkeling van den geest.

President Snow was in zijn jongensjaren uitermate verzot op jagen en wanneer men de voorvallen van zijn vroeger leven en karakter zou overwegen, zooals zij nu door zijn zoon, Le Roi Snow, verzameld worden, om binnenkort te worden uitgegeven, dan zou men vele belangrijke ideeën verkrijgen, die vooral voor de jeugd van waarde zijn. Zijn sterke gevoelens over het recht des levens voor zelfs het kleinste kruipend schepsel, zijn liefde voor de dieren en zijne gedachten ten hunne gunste, zullen de aandacht van jongens en meisjes tot zijn boek trekken, wanneer het in het licht gegeven wordt. Het is een welbekend feit, dat de liefde voor dieren juist in 't bijzonder wordt aangetroffen bij mannen en vrouwen, die in de wereld-geschiedenis op den voorgrond treden. Groote schrijvers en denkers dulden de tegenwoordigheid van een getrouwen hond, wanneer zelfs het gezelschap hunner geliefden hen kwellend en hinderlijk is. Talrijke natuurkundigen, te veel om te noemen, hebben hunne groote liefde getoond voor het welzijn van redelooze dieren en hebben een ommekeer teweeggebracht in hunne behandeling en verzorging. President Snow had bijzonder veel eerbied voor alle levende schep-

selen. In oogenblikken van nadenken waren het altijd menschen en dieren, welke zijn gedachten bezig hielden en toen hij tot rijpere leeftijd kwam en zijn liefde voor openluchtsport daarmede gelijken tred hield, ontwikkelde zich een niet te onderdrukken verlangen in zijn hart voor de wouden en uitgestrekte bosschen, welke zich in de nabijheid van zijn woonplaats, Mantua in Ohio, bevonden. Het loutere genot, dat hij verkreeg bij het schouderen van het geweer en het diep doordringen in de bosschen, teneinde aan zijn ziekelijk verlangen naar de acht toe te geven, werd een der pijnlijkste factoren van zijn jong leven.

Op zekeren dag, terwijl hij voor plezier uit was, zag hij een eekhoortje, welke zich op den tak van een boom in de zon zat te koesteren. Zijn geweer grijpende, legde hij aan, doch op hetzelfde oogenblik kwam de gedachte in hem op: „Welk recht heb ik feitelijk om het leven te nemen van dit onschuldig diertje? God schonk het leven en geluk. Indien ik het neerschiet, kan ik het niet tot het leven terugroepen en zijn recht op vrijheid en het genot des levens is even groot als het mijne.” En zoo dacht hij verder en maakte in zijn hart de plechtige gelofte, dat hij nimmermeer, juist voor het plezier er van, op dieren jacht zou maken. De profetie van Jesaja, dat de leeuw en het lam tezamen in vrede zouden nederliggen, kwam in zijn gedachten op, terwijl hij daar alleen in het woud was en in zichzelf zeide hij: „Die tijd zal nimmer komen vóórat de mensch zal ophouden voor zijn voedsel de dieren te doodden, en de vrees en haat welke de dieren voor de menschen hebben, zal verdwijnen, wanneer de laatsten leeren de eersten met vriendelijkheid te bejegenen.” Deze ideeën zijn altijd in zijn gedachten gebleven gedurende zijn gansche leven.

Op eene andere gelegenheid, terwijl hij presideerde in de Salt Lake Tempel, en in zijn kamer voor een uur rustte van zijne bezigheden, zag zijn kleine jongen, welke op een rustbank had geslapen en zonder dat zijn vader het wist ontwaakte, hoe zijn aandacht getrokken werd tot een zeker voorwerp op den vloer. Den blik zijns vaders volgend, zag hij een rood insect zich langzaam voortbewegen. President Snow lag zijn boek terzijde, waarin hij las, en bekeek het kleine insect voor enkele oogenblikken met blijkbare belangstelling. Een stukje schrijfpapier nemend, plaatste hij dit voorzichtig onder het kleine beestje, opende het venster en lag papier en insect buiten in het kozijn. Na het venster gesloten te hebben, hervatte hij het lezen, en verviel daarna in gepeins, zooals zijn gewoonte was wanner hij alleen was.

Er zijn zoovele karakteristieke schetsen van President Snow, welke door zijn zoor bewaard zijn geworden, dat talrijke bladzijden er mede gevuld zoude kunnen worden ten dienste van jong en oud. Hij was een denker, een wijsgeer, een edel, goedgehartig man. Wij herinneren ons Lorenzo Snow als een gentleman van den ouden stijl, een type) nu bijna niet meer te vinden.

(Uit het Engelsch.)

DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Helligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

Uitwerking van het Gebed.

„En ik zeg ulieden: Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden, klopt en u zal opengedaan worden. Want een iegelijk, die bidt die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die kloptdien zal opengedaan worden.” (Lucas 11 : 9, 10.)

„Zoekt den Heere, terwijl Hij te vinden is, roept Hem aan terwijl Hij nabij is. De goddelooze verlate zijnen weg, en de ongerechte man zijne gedachten; en hij bekeere zich tot den Heere, zoo za Hij Zich zijner ontfermen; en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk.” (Jesaja 55 : 6, 7.)

I. DE BEDOELING VAN HET GEBED.

Iedereen behoort de waarheid van de woorden van den Zaligmaker, hierboven aangehaald, te leeren begrijpen, eveneens behoort een ieder den raad van Jesaja, den grooten profeet van Israël, op te volgen en den Heere te zoeken en Hem aan te roepen terwijl Hij nabij is. Voor de jongeren geldt dit in hooge mate, want in onze jeugd zijn we rein en onschuldig, en Hij heeft onschuld en reinheid lief.

Wanneer wij iets verlangen, dan vragen wij er gewoonlijk voor en doen dit in het gebed. Maar gebed is ook de wensch van onze harten, het stille verlangen in onze zielen, wat niet in woorden is uit te drukken. Wij kunnen gebed opvatten als een gesprek tusschen God en dengene, die in gebed is gegaan, die zijn zorgen en twijfel aan God blootlegt en die zodoende een antwoord krijgt, evenals een kind dit zal krijgen, wanneer het bij zijne aardsche ouders zijn zorgen vertelt.

Somtijds evenwel zullen we niet ontvangen hetgeen we vragen, maar in verbinding staande met den Hemelschen Vader zullen we kunnen vernemen en leeren, waarom dat is geweest en daardoor even tevreden worden alsof wij hadden ontvangen, datgene waarvoor we hadden gebeden. En misschien zelfs zou onze tevredenheid grooter zijn, want we vragen niet altijd datgene, wat in bepaalde omstandigheden het best voor ons is, al meenen wij natuurlijk dat dit wel het geval is. Een prachtig voorbeeld van gemeenschap met God is het gebed van den profeet Joseph Smith in de Liberty-gevangenis. Hij verkeerde toen in groote zorgen. Te vuur en te zwaard waren de Heiligen verdreven uit Jackson, Missouri. Van ware vrienden en familie gescheiden, verraden en in de handen van gewetenlooze vijanden

overgeleverd door valsche vrienden, was hij blootgesteld aan beledigingen, geweld en wreedheid. Toen kreet hij uit in de vertwijfeling van zijn ziel, zeggende o.m. „O God! waar zijt Gij? En waar is het paviljoen, dat Uwe schuilplaats bedekt? Hoelang zullen Uwe dienst-knechten en Uw volk deze onrechten en onwettelijke verdrukkingen verduren?”

Toen antwoordde de Heere met de schoonste en meest troostvolle woorden, waaronder de volgende:

„Mijn zoon, vrede zij uwe ziel, uwe tegenspoed en uwe moeilijkheden zullen slechts voor een kort oogenblik zijn; en dan, indien gij het wel verdraagt, God zal u omhoog verheffen; gij zult over al uw vijanden zegenvieren.”

Het geheele gebed is te vinden in afdeeling 121 van Leer en Verbonden; het is een zorgvuldige studie waardig, men zou het van buiten leeren, want het geeft ons, onder andere hooge principes, verschillende sterke redenen, waarom het van ons verlangd wordt, dat we somtijds lijden en dulden. Het is om ondervindingen op te doen, welke ten slotte kunnen leiden tot onze vooruitgang en dus een zegen blijken te zijn.

II. ONZE PLICHT, WANNEER WE BIDDEN.

Tenzij wij bereid zijn eenige zegening van onzen Hemelschen Vader te ontvangen, kunnen wij niet verwachten verhoord te worden. Dat beduidt dat wij ons zelf moeten voorbereiden door hard te werken voor hetgeen wij wenschen. Wij moeten werken om reine handen en zuivere harten te hebben; wij dienen nederig en en vergevensgezind te zijn; er moet geen ijdelheid en onnuttig vertoon in pogingen zijn maar zij dienen ernstig gedaan te worden; wij moeten geloof in God bezitten. Dit is de eenige manier, waarop wij een antwoord en voldoening zullen verkrijgen door gemeenschap met onzen Hemelschen Vader.

Bovendien behooren onze gebeden vrij te zijn van alle egoïsme, maar zij dienen opgezonden te worden met liefde voor het welzijn van allen en voor de glorie van God.

III. WANNEER EN HOE TE BIDDEN.

De schrift zegt ons, dat wij altijd zonder ophouden dienen te bidden; overluid en in onze harten; in het openbaar zoowel als in het geheim. Wij zouden weinig woorden gebruiken en eenvoudig vragen wat we wenschen. En bovenal God danken voor zijn menigvuldige zegeningen, met dankbare harten vol liefde en vergevensgezindheid.

Laten wij ons ook herinneren, dat het gebed niet alleen is een vragen om iets te verkrijgen: wij zullen er door bekend worden met

onzen Hemelschen Vader en zodoende weten, hoe groot Zijne liefde tot ons is, waardoor we in staat kunnen zijn te leven zooals Hij dat van ons verlangt.

Want niet alleen, dat het gebed ons versterken en opbouwen zal, onze Vader zal ons ook te kennen geven, waarin we te kort schieten en waarin we ons te verbeteren hebben. Zoo schrijft Jesaja in het eerste hoofdstuk over het gebed, waaruit blijkt, dat alvorens verhoord te worden wij ons van al onze ongerechtigheden dienen te bekeeren.

„En als gijlieden uwe handen uitbreidt verberg Ik mijne oogen voor u; ook wanneer gij het gebed vermenigvuldigt, hoor Ik niet, uwe handen zijn vol bloed. Wascht u, reinigt u, doet de boosheid van uwe handelingen van voor mijne oogen weg, laat af van kwaad te doen. (Jesaja 1 : 15, 16.)

's Morgens en 's avonds behoort het familiegebed gehouden te worden en het is plicht van elk lid van het huisgezin daaraan deel te nemen. Ieder behoort op zijn beurt overluid voor de geheele familie te bidden en dus niet steeds dezelfde persoon.

IV. WAARDE VAN DE GEWOONTE VAN HET GEBED.

Het gebed bevordert geestelijken groei, omdat het gemoed als 't ware met geestelijk voedsel gevoed wordt, doordat de Geest van den mensch in de nabijheid wordt gebracht van den Geest van God, en degene, die bidt, met den Heiligen Geest. Het gebed geeft de ziel rust: „Komt herwaarts tot mij, allen die vermoeid en belast zijt, en ik zal u rust geven. Neemt mijn juk op u, en leert van mij dat ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uwe zielen. Want mijn juk is zacht en mijn last is licht.” (Matt. 11 : 28—30).

Het gebed is ook oefening van den geest, en houdt zodoende de eeuwige geest van den mensch frisch, werkzaam en sterk, waardoor hij sterker wordt en in staat wordt zijn lichaam met de vleeschelijke neigingen ervan te beheerschen. Het gebed plaatst den mensch in een reine atmosfeer, waar God's geest de leiding heeft en het gemoed doordringt; en in zulk een reine omgeving hebben reine gedachten den boventoon, welke tot uiting komen in goede en edele daden. Niemand kan van het goede pad afwijken, noch afvallen, zoolang hij bidt met den goeden geest bij zich. Het gebed is één van de meest waardevolle gewoonten, welke een mensch zich kan aanwennen; het is in de jeugd een bescherming, een steun en sterkte op lateren leeftijd en in ouderdom een troost en toevlucht, welke het angstige van het graf en aan den dood zijn verschrikking ontnaemt.

Wet op voortgezet onderwijs in Utah.

door I. B. BALL.

Het Rijksbestuur van Utah, van 1919, stelde het meest vooruit-

strevende program tezamen voor uitgebreid openbaar schoolonderwijs, dat in eenige der Vereenigde staten kan worden gevonden. Een dezer vooruitstrevende wetten voorziet in een staatsopzichter van gezondheid, ten einde steden en districten bij te staan in het oprichten en met succes uitvoeren van moderne systemen voor verbetering van lichamelijke gebreken onder kinderen, het voorkomen van besmetting en aankweken van goede gewoonten bij de jeugd; een andere wet heeft schoolcommissies gemachtigd evengoed toezicht te houden in de zomermaanden als gedurende het schoolseizoen, daarbij de pogingen te ondersteunen van de ouders tegen het rooken der kinderen, het voorkomen van nachtelijke festiviteiten, uitstapjes zonder toezicht, en andere slechte gewoonten gedurende de vacantedagen, welke zoo vol van genoegens zijn, maar, helaas, ook van gevaren; en, ten laatste, een derde wet eischt dat alle kinderen tot den leeftijd van 18 jaar of in hun beroep, zullen zijn of op school en indien in een beroep, een „part-time” klas zullen bijwonen, minstens 144 uren jaarlijks.

Dit program van openbaar schoolonderwijs werd door het land ten zeerste geroemd. Dr. James P. Monroe, vice-president van de „Federal Board of Vocational Education”, bezocht Utah in November 1918 toen deze wet werd voorgesteld. In een vergadering van zakenlieden en onderwijzers, zeide hij: „De weg naar gezondheid en capaciteit, van in staat te zijn het beste te verdienen in overeenstemming met onze gaven, berust in het onderwijs, welke het land noodig heeft, zoowel voor den burger als voor den handelman. Het Utah program is wonderlijk. Het is een program, hetwelk de „Federal Board” noodig oordeelt voor heel het land en bijna hetzelfde plan als door President Wilson aangekondigd. Utah is de meeste staten ver vooruit.”

Prof. J. D. Elliff, „Director of Vocational Education.” in Missouri, schreef met enthousiasme aan Dr. Gowans: „Uw program is het beste in zijn soort, dat ik ooit zag.”

Het plan voor uitgebreid openbaar schoolonderwijs in Utah is te meer opmerkenswaard, daar het bijna alle details bevat van een verslag, samengesteld door de Commissie voor Reorganisatie van Secundair Onderwijs, uitgegeven door het U. S. Bureau of Education.”

Deze commissie „zou secundair onderwijs willen concentreeren op wat kan worden genoemd de sociale onderwerpen, zooals gezondheid, burgerschap, beroep, waardig gebruik van vrijen tijd, en moraal.” Het report van deze commissie was hier niet bekend, toen de Utah onderwijzers hunne voorstellen deden, welke nu in de wetboeken zijn geplaatst. In een, in ruime mate verspreid rondschriften van de „Utah State Superintendent of Public Instruction,” in December 1918, luidt het ondermeer als volgt: „In toevoeging tot de huidige eischen voor promotie, zal een student der hooge school een staat invullen,

hoofdzakelijk aanduidend goede gewoonten, (betreffende lichamelijke zaken), gemiddelde bekwaamheden in beroeps-aangelegenheden, moraal en burgerlijke bezigheden."

De wetgeving op „vocational education" in de openbare scholen van Utah, werd in 1917 van kracht, toen de staat het Smith—Hughes voorstel aannam. Doch de staat, ten dien tijde, stelde geen fonds beschikbaar dan om onderwijzers te bekwaren. De wetten van 1919 evenwel, trekken jaarlijks 50.000 dollar uit, te verdeelen over steden en districten, welke aan de eischen der staat voldoen en bepaald tegelijkertijd dat „part-time" klassen zullen worden opgericht door school-commissies.

Utah's wetten verplichten schoolbezoek tot het 16e jaar, tenzij het kind vlugger de vereischte scholen doorloopt. De nieuwe verordening laat deze regeling onaangeroerd, doch gaat verder, en bepaald dat bezoek van „part-time" klassen moet geschieden tot het 18e jaar en 144 uren jaarlijks. Vrijstelling hiervan wordt verleend aan Hooge schoolbezoekers, hen die thuis onderwezen worden, zij, die lichamelijk of geestelijk ziek zijn en aan kinderen die meer dan een mijl van een „part-time" klas verwijderd wonen en waar vervoer niet mogelijk is. Het is voor ouders te veroordeelen niet met deze wet homogeen te gaan en werkgevers mogen geen enkel kind, bij hun in dienst, weigeren verlof te geven een „part time" klas het vereischte aantal uren per jaar te bezoeken, wanneer zulke klassen georganiseerd zijn in het district waar het kind woont of werkt. Bovendien is de werkgever verplicht, de geboorte- en schoolcertificaten van iederen minderjarige beneden het 18e jaar, afgegeven door den schoolopziener, bij te houden en binnen 5 dagen na indiensttreding, aangifte te doen bij de schoolcommissie van het district en het certificaat terug te zenden aan den schoolopziener, binnen 5 dagen na beëindiging van den dienst van iederen minderjarige. Het soort van onderwijs dat op deze „part-time" scholen zal worden gegeven hangt of van de behoeften van de kinderen. Het is niet beperkt tot het beroep alleen. De wet luidt:

„Een „part-time" school of klas, gehouden in overeenstemming met de voorwaarden van deze wet, zal voorzien in onderwijs aan kinderen, die reeds een werkkring hebben, als een toevoegsel tot het werk waarin zij bezig zijn, hun algemeene ontwikkeling uitbreiden en hunne inzichten betreffende burgerlijke of beroeps-aangelegenheden bevorderen. Deze klassen zullen niet langer duren dan vier uren per week, tusschen 8 uur 's morgens en 6 's avonds." De school voor voortgezet onderwijs groeit gestadig in de wereld.

Slechts negen der Vereenigde Staten van Amerika hebben verplichtende „part-time" schoolwetten voor kinderen tot het 18e jaar en gene reikt zoo ver als die van Utah. Wisconsin stelde in 1911 een

wet in voor voorgezet onderwijs. Het is wel van belang op te merken dat ofschoon de aangegeven leeftijd 16 jaar was, Mr. Cooley mededeelde in een verslag, dat in de stad Milwoukee 5000 kinderen, die de dagschool met goed gevolg hadden doorlopen, deze „part-time” scholen bezochten. Sinds dien tijd is de grensleeftijd vastgesteld op 18 jaar. Het Britsche Parlement heeft onlangs een zeer strenge schoolwet toegepast voor voortgezet onderwijs. De verplichte leeftijd is 18 jaar en het aantal schooluren gebracht op 288 jaarlijks. Werkgevers zijn verplicht hun personeel gelegenheid te geven deze klassen te bezoeken en die uren zijn in den werktijd begrepen. Frankrijk heeft even strenge wetten vastgesteld, de leeftijds grens bepalende tot 20 jaar, 320 uren jaarlijks eischende. Utah blijkt dus, betreffende zijn program van onderwijs, op gelijke hoogte te staan met de meest verlichte natiës.

JAN DE GRAAF.

Van over den Oceaan.

Salt Lake City, Juni 1919.

Aan mijn broeders en zusters in Holland.

„Eindelijk,” — zoo hoor ik verschillende leden zeggen — „komt er dan toch eens een briefje van Zuster T. Nu dat heeft lang genoeg geduurd.”

En, — ja dat is waar! Waarom ik niet eerder geschreven heb? Dat zal ik u vertellen. In de eerste plaats had mijn man u onze heele reis in zijne beschrijving uiteengezet. Alles had hij verhaald, van af Utrecht tot aan Salt Lake toe. Iedereen wist dus al zoo ongeveer hoe alles gegaan was. Het eerste nieuws alzoo was dus reeds gegeven, en als men zoo'n lange reis achter den rug heeft, en er reeds een heel verslag van is gegeven, komt men voorloopig niet zoo zeer aan schrijven toe. Ook doe ik dat niet zoo gaarne direct, want alle de eerste indrukken die men gewoonlijk ontvangt zijn zoo aangenaam mogelijk. Is men hier eerst een tijdlang geweest en beziet men alles zoowat van alle zijden, dan komen er, — zoo gaat het gewoonlijk tenminste — ook andere denkwijzen.

Nu zijn wij hier dan omstreeks een jaar, en in tegenstelling met dit laatste, moet ik zeggen dat al de indrukken die ik van af den beginne kreeg, geheel en steeds dezelfde zijn gebleven.

Ik kan zeggen dat ik inderdaad blij ben hier te zijn, en ik hoop hier te blijven zoolang het mij vergund wordt te leven. Ik weet waarvoor wij hier naar toe zijn gegaan en ik heb niets gevonden wat een struikelblok voor mij was. Of hier geen struikelblokken zijn? Ja hoor, talloos vele! Of ik dan alles in Holland reeds overwonnen had? — zoo zult gij allicht vragen. Waren al die struikelblokken dan zoo gemakkelijk voor u?

Wel, ziet u eens, mijn broeders en zusters: wij waren jaren lang in Holland leden van de Kerk geweest, hadden veel gehoord en gezien en veel leeren zwijgen, en ons eigen tuintje te wieden. En zoolang wij dat doen hebben wij geen tijd om iets verkeerd van een ander te zien of te zeggen. Wij zien dan zooveel van ons zelve dat wij niet om een ander denken. Als wij al de fouten van onszelve zien dan merken wij die van een ander niet meer op, want de onze zijn zoo groot en zoo vele, dat wij al den tijd voor ons zelve noodig hebben.

Menigmaal heb ik gedacht dat als de broeders en zusters zich niet volmaakt tevreden gevoelen en ze elkander niet kunnen verdragen, laten ze dan nooit hier naar toe komen. Oneindig beter is het dan in Holland te blijven, zich daar eerst te bekeeren en te leeren in de Kerk alles te doen wat zij in staat zijn te kunnen doen, en pas dan hier te komen. Gaat naar Zion pas dan als gij het in uw hart medeneemt, en om het evangelie en nergens anders voor, dan pas zult gij Zion vinden. Zoo niet, dan zult gij nooit vinden wat gij hebt verwacht, of beter misschien, waarnaar zich uwe verlangens uitstrekken.

Het werken is hier even hard als in Holland, en in menigerlei opzicht nog moeilijker, en wel in de eerste plaats omdat velen met de taal te kampen hebben. Dikwijls wordt daar niet aan gedacht, en is men al heel gelukkig als men maar op kan trekken. Mijne bedoeling is niet om de leden bang te maken, maar om hen goed te doen overwegen wat gedaan wordt.

Nu nog iets over de meest bekende aantrekkelijkheden en over het klimaat. Toen ik voor 't eerst het schoone orgel hoorde spelen in den Tabernakel was het alsof ik geheel mede werd gevoerd. Iets zoo verheffends en schoons had ik nog nimmer gehoord. De Tempel is, van buiten gezien, juist zooals die op verschillende foto's en prentbriefkaarten is afgebeeld. Ook hebben wij het groote voorrecht gehad er binnen in te gaan. Ik dacht bij mij zelve, hoe is het mogelijk dat, afvallige leden soms zelfs, zooveel slechts te voorschijn kunnen roepen omtrent dat heilige gebouw. Iedereen trouwens die het evangelie goed wil naleven zal zulks nooit of nimmer doen.

Het klimaat is hier overheerlijk. We hebben een heel langen zomer hier, van af Maart tot December is het zowat alle dagen zonneshijn. Ik kan mij best voorstellen dat menschen, die hier jaren geweest zijn, niet gaarne weer terug zouden willen gaan.

Hierbij zal ik het voorloopig laten, in de hoop dat ieder zijn plichten mag waarnemen en die met liefde vervullen!

Zuster A. TIEMERSMA.

Mrs. Louise P. Holbrook, een kapiteine van het Leger des Heils, hield op 27 April l.l. eene redevoering in de „Mormon” Tabernakel te Salt Lake City.

Op Zending geroepen.

Ouderling Oswald Brainich van de Arnhemsche gemeente werd op Maandag 14 Juli l.l. door Zendings-President John. A. Butterworth terzijde gezet om als zendeling in de Nederlandsche Zending van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werkzaam te zijn. Als veld van arbeid werd hem de Groningsche conferentie aangewezen.

In navolging van Rotterdam werden in verschillende plaatsen van ons land Zusters terzijde gezet om als Locale Zendingen hun tijd, die zij voor hunne dagelijksche plichten niet vannooide hebben, toe te wijden aan de verspreiding van het Evangelie. Wij laten hieronder de namen der plaatsen, datums van terzijdezetting en namen der zusters volgen:

Amsterdam, 5 Juli '19. Zusters Elisabeth Krot, Diana P. Kaper, Maria van Ee, Helena E. Schilperoort, Johanna C. Mos, Helena Bakker, Tjitske Wijkstra, Alida A. Alkema, Gerritje van der Plas, Annigje M. Bakker, en Lammechien Griep.

Den Helder, 6 Juli '19. Zusters Gonda M. J. Snieder, Aaltje Vlam en Johanna van der Hoeven.

Haarlem, 7 Juli '19. Zusters Johanna van Os, Catharina F. Thöenes, Maria C. Beyer, Suzanna C. Verbrugge, Trijntje Mendel en Geertje Visser.

Utrecht, 15 Juli '19. Zusters Teda Kwant, Agatha Otter, Martina van Dijk, Adriaantje van de Kant en Hendrika Blankenstein.

Te Rotterdam werd 12 Juli Zuster Hilleke Teure terzijdegezet en aan het reeds bestaande twaalfstal toegevoegd.

Verplaatst.

Ouderling Alvin J. Teuscher is van zijn werkzaamheden in de Groningsche Conferentie ontslagen en naar Amsterdam verplaatst, waar hij als Conferentie-President is aangesteld.

Ouderling Francis O. Jones, President der Utrechtsche gemeente, is verplaatst naar het hoofdkantoor te Rotterdam, waar hij als secretaris der zending werkzaam is.

Conferentie-Aankondiging.

De eerstvolgende halfjaarlijksche Amsterdamsche Conferentie zal gehouden worden op Zondag 17 Augustus a.s. 's Morgens om 10 en s' avonds om 7 uur wordt vergaderd in Gebouw Odeon, Singel 460, terwijl 's middags om 2 uur in het gewone vergaderdlokaal, Nes 27—29, eene samenkomst gehouden wordt. Belangstellenden zijn vriendelijk uitgenoodigd deze Conferentie bij te wonen.

INHOUD.

Kort verslag Conferentie- Vergadering te Salt Lake City Blz. 241	Wet op voortgezet on- derwijs in Utah . . „ 251
Lorenzo Snow. . . . „ 246	Van over den Oceaen „ 254
Uitwerking van het ge- bed „ 249	Op Zending geroepen . „ 256
	Verplaatst „ 256
	Conferentie-Aankondiging, 256